

Psichikos ligos ir paskutiniai laikai. 1 dalis

John Fenn, 2014 m. gegužės mėn. 17 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveiki,

Daugelis mūsų pažįsta ką nors, kuris gyvena nuolatinėje emocinės traumos būklėje, ar galbūt netgi emocionaliai serga. JAV valstybės statistika teigia, kad vidutiniškai 26% vyresnių nei 18 metų amžiaus žmonių kenčia nuo psichikos ligų, o tai yra 1 iš 4 suaugusių arba virš 57 mln. žmonių, todėl dauguma iš mūsų pažįsta ką nors, kuris paliestas psichikos sutrikimų.

<http://www.nimh.nih.gov/health/publications/the-numbers-count-mental-disorders-in-America/index.shtml>

Kur baigiasi emociniai dalykai ir prasideda demoniški? Kur baigiasi natūralios cheminės ir elektros smegenų funkcijos ir prasideda demoniški dalykai? Ką Raštas sako apie įvairias emocinių ir psichikos sutrikimų arba ligų priežastis ir jų išgydymą.

„Elgesio sutrikimai“

Tokia buvo diagnozė 8 metų amžiaus berniukui, kuris spontaniškai meluodavo ir tikėjo savo melu, taip pat turėjo įvairias elgesio problemas, atitinkančias tą diagnozę. Kai berniukui sukako 18 metų, jam buvo nustatyta diagnozė: „asocialus asmenybės sutrikimas“. Jis buvo impulsyvus melagis, vagis ir smarkiai ginčydavosi, jeigu kažkas konfrontuodavo jį tiesa.

Kai jam sukako 20 metų, jo būklė ir elgesys tapo dar labiau nusikalstami ir sudėtingi. Jis nesigailėdavo dėl jokių savo veiksmų, nes jo prote buvo schema, kad jis teisus, o visi kiti – ne. Dažniausiu pasiaiškinimu visiems atvejams, pradedant kriminaliniais nusikaltimais iki atleidimo iš darbo ir santykių nutraukimo tapo: „tai buvo nesusipratimas“.

Jis išradingai kurdavo moterims istorijas apie tariamą turta, ir nusipurtydavo jas nuo savo kojų, tame procese pavogdamas brangenybes, automobilius, pinigus kartu su jų širdimis. Pavyzdžiui: kelis kartus jis išsinuomodavo automobilius, paimdavo Ferrari ar kitus egzotiškus automobilius, kad pamėgintų jais važinėti, naudojo juos vykdamas į pasimatymą, tada kito pasimatymo metu paaiškino moteriai, kad Ferrari yra parduotuvėje arba, kad jis pardavė jį ir laukia kada bus pristatytas kitas Ferrari.

Didžiąją laiko dalį, nuo 20 iki 40 metų jis praleido kalėjime už vagystes, sukčiavimą ir įvairius kitus nusikaltimus.

Manija ar demonai?

Pagaliau jis vedė ir atrodė, kad nurimo, gimė vaikai ir gyvenimas progresavo. Bet jis nebuvo išgydytas, išlaisvintas, ir jo protas nebuvo atnaujintas Žodžiu. Krikščionybė jam atrodė be jėgos ir be vilties, todėl jis tapo ateistu.

Jis gimė iš krikščioniškoje šeimoje, bet patyrė tėvų skyrybas. Ar jis buvo psichinis ligonis ir jam reikėjo išgydymo, o gal jam reikėjo išlaisvinimo? Kokios dvasinės jėgos jį veikė ir sukėlė psichinę negalią, o kur buvo sąmoningas nuolaidžiavimas ir net mėgavimasis sukčiavimu ir intrigomis? Kur baigiasi natūralūs bei emociniai procesai smegenyse, ir kur prasideda demoniški dalykai?

Prisiminkite šį pavyzdį, nes kitą savaitę aš paaiškinsiu, kaip jis tokiu tapo, ir jo atvejis atsakys į kitus klausimus.

Savižudybė ir krikščionys?

Psichikos ir emocinės ligos yra sutinkamos visame Rašte, nors vadinamos kitais žodžiais, ir kai kuriais atvejais situacija yra pateikiama, kaip įtakojama tą ligą sukėlusiu demonu. Per pastaruosius 10 metų aš mačiau daugiau krikščionių kovojančių su emocinėmis ir proto ligomis

nei anksčiau, ir maždaug kartą per mėnesį kažkas parašo man e-laišką klausdamas, ar krikščionis, kuris nusižudė yra pasmerktas į pragarą.

Mano atsakymas toks: kai krikščionis miršta nuo fizinės negalios, mes neabejojame jo išgelbėjimu, taigi kodėl mes turėtume abejoti, jeigu jo mirtį įtakoją psichinė negalia ir todėl jis nusižudė? O kiek tikinčiųjų lėtai žudo save viršsvoriu, rūkydami, ar kitaip piktnaudžiaudami? Asmuo gali turėti psichinę negalią lygiai taip kaip ir fizinę ligą, nors savo dvasioje jie yra gimę iš naujo.

Proto ligos – paskutinių laikų ženklas

Šitoje serijoje aš ketinu atsekti procesą, kuris prasideda tada, kai asmuo pasuka keliu vedančiu į emocijas ir proto ligas, ir kaip kartu su Viešpačiu sugrįžti atgal. Mes pažiūrėsime, kas atidarė duris keletui žmonių Rašte ir paieškosime išeities. Aš pažįstu daug žmonių nugalėjusių emociją ir proto negalią ir yra bendrų elementų, kurie yra raktas į pergalę, ir juos aš paminėsiu šitoje serijoje.

Jėšua (Jėzaus) ir Pauliaus komentaruose skaitome, kad paskutinėmis dienomis žmonių širdys alps nuo baimės, daugelio meilė atšals, žmonės bus nesąžiningi, visada besimokantys, bet niekada nesugebantys pasiekti tiesos pažinimo, žmonėms bus leista tikėti suklaidinimu. Paulius taip pat sako, kad žmonės, bus neatlaidūs, arba neturės sąžinės (nesigailės) ir taip paves save įvairioms nuodėmėms ir blogiui.

(Luko 21:26. ,Mato 24:12, 1 Timotiejui 4:1-2, 2 Timotiejui 3:1-7, Efeziečiams 4:19)

Proto ir emocinės ligos yra vienas iš laikų ženklų, nors mokymų apie šį faktą mažai ir jie tarp eilučių. Mūsų visuomenė emocionali ir protiškai nesveika ir mes matome to rezultatus laikraščių antraštėse, kurios skelbia apie beširdišką smurtavimą visuose lygiuose, kuris vyksta tarp krikščionių ir nekrikščionių.

Kokius sprendimus siūlo krikščioniška kultūra?

Kai Jėšua pasakė, kad sugrįžimo metu, Jis ieško žmonių, kurie maitino ir girdė alkanus, rengė nuogus, lankė ligonius ir kalinius, argi nepanašu, kad tarp tų žmonių yra emocijų ir psichikos ligonių?

Populiariuose charizmatiniuose mokymuose dėl psichikos sutrikimų automatiškai kaltinami demonai, nepaisant kitų šaltinių, kuriuos pateikia Biblija. Yra tarnavimų, kurie sako žmonėms, kad jie turi ieškoti savo šeimoje iki 10 kartų, kad surastų protėvius, kurie atidarė duris demonams pakenkusiems vėlesnėms kartoms.

Kai kurie tarnavimai mano, kad bet kokiam negatyviam įvykiui asmens gyvenime reikalingas vidinis išgydymas, ir tarnautojas padeda asmeniui vizualizuoti tą praeities įvykį, tik dabar jau su mylinčiu ir gydančiu Jėšua, kuris dalyvauja tenai ir iš esmės perrašo istoriją.

Šitas pastangas perpina tokios vyraujančios mintys: „tai ne mano kaltė“; „velnias privertė mane tai padaryti“; „mano protėvis kaltas, kad aš tokioje situacijoje“; „aš laimėčiau pergalę, jeigu rasčiau tą vieną raktą, kurį panaudojo mano protėvis, kad atidarytų duris demonams mūsų šeimoje“.

Kitas sūpuoklių galas

Jei atakuoja demoniškos kilmės emociinės bei proto ligos – tai vienas sūpuoklės galas, priešingas galas – tai jų gydymas ir požiūris į jas, kaip griežtai klinikinio būdu sprendžiamą problemą. Toks gydymas daugumai charizmatų atrodo visai „nedvasinis“ ir atbaido daugelį charizmatų nuo „krikščioniškų psichikos ligų klinikų“ arba rezidentinių programų. Prielaida, kad problema yra demoniškos kilmės sukelia baimę derinti natūralų ir psichologinį gydymą. Nors vykdančias šias programas dažnai galima susilaukti sėkmės, kai derinami bibliniai ir medicininiai metodai, kuriuose gali būti ir vaistų vartojimas kartu su praktiniais nurodymais pacientui, kaip kovoti su blogomis mintimis ir emocijomis.

Tarp šių dviejų, atrodo, yra niekieno žemė, kurią gaubia paslaptis, baimė ir įtarinėjimai. Taigi pradėkime žiūrėti į kai kuriuos žmones, kurie kovojo su emocinėmis ligomis, būklėmis, arba proto ligomis Rašte, tada mes galėsime žvilgtelėti už jų proto uždangos, kad atskirtume, kur yra emocinės, proto, o kur demoniškos problemos, o Dievo išgydanti jėga prieinama visiems.

Keli pavyzdžiai pasvarstymui

Karalius Saulius – nekontroliuojami pykčio priepuoliai, paranoja, baimė, kurią nuramindavo garbinimo muzika.

Nebukadnecaras – tikėjo, kad jis yra gyvulys, moderniais terminais tai galima apibūdinti: likantropija (angl. – Lycanthropy), Boanthropy (angl.) ir šizofrenija.

Dovydas, Jobas, Elisas – įvairiais savo gyvenimo laikotarpiais kentėjo nuo depresijos.

Žmogus iš gadariečių krašto su „Legionu“ – turėjo nešvarią dvasią (dažnai reiškiančią seksualinę nešvarą), pjaustė save, apsinuogindavo.

Judas – nusižudė, kai jo planas priversti Jėšua įrodyti Save sužlugo.

Kainas – nužudė savo brolių pykčio protrūkyje, bet turime gerai aprašytą kelią, kuris jį vedė į žmogžudystę.

Su šiuo tik keletu žmonių iš Biblijos sąrašu aš turiu baigti, nes išiekojau straipsnio limitą. Kitą savaitę nagrinėsiu Esminį poreikį mūsų gyvenime, apie kurį mokė Jėšua, ir kokie rezultatai žmogui, kai tas poreikis nėra atsakytas – tai gali sukelti proto ligas. Iki tada. Laiminu visus!

John Fenn

Krikščionys ir psichikos ligos. 2 dalis

John Fenn, 2014 m. gegužės mėn. 24 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveiki,

Šiandien aš nagrinėsiu visų emocinių ir psichikos sutrikimų šaknį, kurią šėtonas panaudoja prieš mus emocijų ir proto srityje.

Be šaknų

„Panašiai ir su tais, kurie pasėti uolėtoje dirvoje. Išgirdę žodį, jie tuojau su džiaugsmu jį priima. Bet **jie neturi savyje šaknų** ir išsilaiko neilgai. Ištikus kokiam sunkumui (aplinkybių spaudimas) ar persekiojimui (kitų nuomonės) dėl žodžio, jie tuoj pat pasipiktina (įsižeidžia) ir atkrinta“. (Mk 4:13-20)

Sunkumus arba aplinkybių spaudimą patiria visi, bet tie, kurie turi šaknis išmoksta išstovėti stresų, suspaudimų ir gyvenimo baimių metu. Bet tiems, kurie „neturi šaknų savyje“ tas spaudimas, kuris ateina, kad pavogtų Žodį (Gyvą Žodį) iš mūsų gyvenimo, suluošina emocijas, sugebėjimą veikti ir daryti teisingus sprendimus.

Persekiojimai arba kitų nuomonė

Kad būtum stiprus ir išstovėtum, kai susiduri su persekiojimais arba kitų nuomone pradedant paprastomis apkaltomis iki būti žudomu, todėl, kad kažkas mano, jog buvimas krikščioniu yra vertas mirties, turi būti įsišaknijęs. Daugumą laiko mes praleidžiame besirūpindami tuo, ką kiti mano apie mus, arba bent iki tam tikros ribos, ir kai asmuo pasako kažką, kas sužeidžia, arba jis mano, kad mes turime daryti X, kai mes galvojame daryti Y, mes įveikiame tai ir toliau judame gyvenimo keliu.

Kuomet šaknų savyje neturintis asmuo patiria „persekiojimą“, jis susitelkia į save ir kitų nuomonės paverčia įsižeidimu, savikritika, arba neapykanta. Kadangi jis neturi šaknų, kitų kritika jam turės didesnę svorį nei turėtų tėvai, draugai, bendradarbiai, šeima – ir štai jie „klumpa“. Taigi, kas gi ta visų svarbiausia šaknis?

Kokia šaknis turėtų būti kiekviename iš mūsų?

„...kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, **būtumėte įsišakniję ir įsitvirtinę meilėje (agape – besąlyginė meilė)**, ir galėtumėte suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis, ir ilgis, ir gylis, ir aukštis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta pažinimą, kad būtumėte pripildyti visos Dievo pilnatvės. Efeziečiams 3:14-20

Kiekvienas vaikas, paauglys, kiekvienas suaugęs turi būti įsišaknijęs ir įsitvirtinęs besąlygiškoje meilėje. Toji besąlyginė meilė pirmiausiai turi ateiti iš tėvų, po to iš išorės ir draugų, ir iš surinkimo (bažnyčios) šeimos. Kiekvienas, kuris lanko tai ką vadina „surinkimu“, ar tai vyktų namuose, kaip tai darė apaštalai, ir kaip tai daugelis daro ir dabar, arba auditorijoje, surinkimas turi perteikti besąlyginę meilę kiekvienam asmeniui.

Paulius sakė: JEI asmuo yra įsitvirtinęs besąlygiškoje meilėje, jis sugebės pažinti ir priimti tai, kas yra daugiau nei intelektualinės žinios – jis pažins savyje, kad yra besąlygiškai mylimas Tėvo ir Viešpaties Jėzaus ir pripildytas Dievo pilnatvės.

Saugumas

Tas saugumas, kurį mes patiriame mūsų esybės gilumoje, ištirpdo visas baimes, visą aplinkybių spaudimą, padaro kitų nuomonę tik antrine ir ne tokia svarbia kaip Tėvo ir Viešpaties Jėšua nuomonė apie mus, Tų, kurie tikrai mus myli!

Būti įsišaknijus meilėje reiškia, kad jei kas nors nukirs visą mūsų gyvenimo augalą; mūsų darbą, mūsų pastangas, galbūt nužudys mūsų kūnus, jie negalės paliesti šaknies. Ką gi jie gali pasakyti, kad tai mirtinai sužeistų, jeigu mes žinome, kad esame besąlygiškai mylimi Tėvo ir Viešpaties Jėšua, ir visai nesvarbu, ką žmonės apie mus galvoja. Šito žinojimas yra stiprybės šaltinis, stipresnis už aplinkybes ir nuomones.

Štai kodėl Jėšua pasakė palyginime apie sėją, kad asmuo neturintis tos šaknies savyje, suklumpa, išsėdžia, atsitraukia nuo to, ką Jis daro jo gyvenime. Jeigu jis giliai savyje nežino, kad yra besąlygiškai mylimas, jis negali įveikti nei kitų žmonių nuomonių, nei gyvenimo aplinkybių.

Pavyzdys apie šaknų sunaikinimą

Praeitą savaitę aš pasakojau apie berniuką. Jis buvo 8 metų, kai jam teko konsultuotis dėl elgesio sutrikimų. Jis buvo išsiskyrusių tėvų vaikas. Dėl bet kokių priežasčių jis gaudavo dozes savo tėvo pykčio.

Jis buvo 7 metų, kai jo tėtis paliko šeimą, ir sutinkamai su kaltės priėmimu, kurią jausdavo, kai tėtis jį plakdavo, jis tuoj pat prisiėmė sau kaltę dėl skyrybų. Jis staiga patikėjo ir daug kartų tvirtino, kad jeigu jo nebūtų buvę šalia, jo mama ir tėtis vis dar būtų kartu. Jeigu jis nebūtų gimęs, jie tebegyventų kartu. Jo prote tai buvo jo kaltė.

Jo tėtis žiauriu pykčiu sunaikino besąlygiškos meilės šaknį, kurią tas berniukas turėjo, taigi, kai įvyko skyrybos, šėtonui buvo lengva jį atakuoti. Sunkumai ir persekiojimai šiuo atveju buvo skyrybos, jų pasekmės ir jo tėčio nuomonė apie savo sūnų, tikra, arba įsivaizduota.

Šėtonas yra visai vienas

Jono 8:44 Jėšua pasakė: kai šėtonas kalba melą, jis kalba iš savęs. Amoso 3:3 klausia: „Ar gali du eiti kartu nesusitarę?“ Kai mes susirenkame maldai, mes taip pat susitariame, nes Jėšua pasakė: kai 2 ar 3 susirinkę Jo vardu, Jis yra jų tarpe. Raktas yra susitarimo jėga.

Šėtonas žiūri vidų iš išorės. Šėtonas yra vienas ir ieško ko nors, kas su juo susitartų. Mes turime Kristų savyje, Tėvas, Viešpats ir Šventoji Dvasia visi yra „už mus“ susitarime su Tėvo pastangomis mūsų gyvenime.

Šėtonas yra vienas. Jis dažnai kalba dalykus, kaip šaudydamas į orą beprotiškas mintis, nežinodamas, kas mus sužeis, kai jis šaudo. Bet jis ir jo demonai randa atvertas duris, kai asmuo silpnai įsišaknijęs ir įsitvirtinęs. Tada paprastas melas, kuris kalbamas tam žmogui, yra

priimamas ir juo tikima. Kai tuo melu patikima, tuomet yra sutarimas, ir staiga melas tampa tiesa tam asmeniui.

Kai jaunas berniukas buvo šiurkščiai baudžiamas, nes jo tėtis pyko ant gyvenimo, ir tada, kai jo tėtis paliko šeimą, šėtonui buvo nesunku kalbėti melą ir pasiekti susitarimą: „Visa tai dėl tavęs, jei tavęs nebūtų šalia, tavo mama ir tėtis vis dar gyventų kartu“.

Ir kai asmens priimtas melas, staiga tapo tiesa, visi kiti tapo neteisūs. Tai atidarė duris didesnei demoniškai įtakai ir atvėrė kelią psichikos ligai.

Tiesa

Tiesa buvo tokia – jo mama, kiti vaikai šeimoje, draugai, kaimynai jį besąlygiškai mylėjo, bet kai jis patikėjo melu, kad tai buvo jo kaltė, jis jau nebegalėjo tikėti tiesa. Susitarimo faktas yra tas, kad asmuo negali tikėti abejais – melu ir tiesa tuo pačiu metu.

Daugelis tikinčiųjų neturi besąlygiškos meilės šaknies ir giliai savyje nemėgsta ar netgi nekenčia patys savęs, nors jie apgailėtinai stengiasi tikėti, kad Tėvas juos myli, jiems atrodo, kad niekada negali to pasiekti. Tai vyksta todėl, kad jie bando tikėti ir pažinti Tėvo meilę, laikydamiesi to melo(u), kuriais tikėjo visą savo gyvenimą.

Asmuo turi liautis tikėti melu, kad patikėtų tiesa. Tam visada reikia apreiškimo iš Tėvo, ir žengti tuos pirmus gąsdinančius žingsnius. Reikia atmesti senas mintis, kurios pavogė metus tiesos: „Tai tavo kaltė, niekas tavęs nemyli, negali tikėti nei vienu“, ir tikėti Tėvo meilės tiesa.

Tai sunku, nes metų pragyventų mele patyrimas, atrodo, kad patvirtino melą, kuris buvo priimtas kaip tiesa, ir nėra gyvenimo patyrimo tikėti Dievo meile (nors ji yra, bet nebuvo matoma, nes buvo laikomasi melo)... tai turi būti žinoma giliai viduje dvasioje, kur dalykai suvokiami už intelektualinio suvokimo ribos.

Jeigu asmuo neturi šaknų besąlyginėje meilėje, jis negali priimti Tėvo meilės aplenkdamas proto žinias, jis negali mylėti kitų taip, kaip jie myli save, nes jie nemyli savęs... ir užburtas nesėkmingų santykių bei nesėkmingų sprendimų ratas sukasi, tiesdamas kelią nesveikam emocijų ir proto sumišimui, kuris tęsis tol, kol jis neišmoks atmesti melą, netikėti juo ir priimti tiesos apreiškimą...

Ir čia mes pratęsimė kitą savaitę. Iki tada, laiminu!
John Fenn

Krikščionys ir psichikos ligos. 3 dalis

John Fenn, 2014 m. gegužės mėn. 31 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveiki,

Praeitą savaitę aš rašiau, kad Efeziečiams 3:14-17 sako, jog mes turime būti įsišakniję ir įsitvirtinę besąlygiškoje meilėje, ir jeigu mes esame, mes galėsime suprasti Kristaus meilę, kuri pranoksta pažinimą.

Morkaus 4:17 Jėšua pasakė, kad tie, kurie nėra įsišakniję ir įsitvirtinę negali išstovėti prieš aplinkybių spaudimą ir žmonių nuomonę, bet „suklumpa“ tuomet, kai tie suspaudimai ateina. Šiame palyginime Jėšua apibūdina žmonių širdis, kurios sudarytos iš mažų akmenų, graikiškai „petrodes“, palyginime pavaizduotas plonas žemės sluoksnis ant viršūnių daugybės mažų akmenėlių.

Jie užauga leisdami kitiems matyti, tik tą ploną žemės sluoksnį, bijodami, kad kiti pamatys tuos mažus akmenėlius po paviršiumi, nuo kurių jie nežino kaip išsilaisvinti. Kiekvienas mažas akmenėlis – tai emocinė problema, arba minčių tvirtovė, kuri susidarė, kai asmuo patyrė kažką, kas sugriovė besąlygišką meilę širdyje, ir neleido Žodžio sėklai įsišaknyti.

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 5
(2 Kor 1:24) www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

Aš dalinausi, kad Jono 8:44 Jėšua pasakė, jog šėtonas stovi vienas, ir kai jis kalba melą, jis daro tai iš savęs – jis neturi su kuo susitarti. Dvasinėje srityje jis stovi išorėje ir žiūri į vidų. Jis kalba žmonėms dalykus, stebėdamas, ar jie sutiks su juo, ir jeigu jie sutinka, tai jam atveria duris įeiti į jų gyvenimus. Kai asmuo tiki melu, susitaria su melu, tuomet melas jam tampa tiesa. Tai nukreipia asmenį į emocinius ir psichikos susirgimus.

Suklupimas gyvenime

Įsišaknijimas besąlygiškoje meilėje sugriaus bet kokią galimybę susidaryti mažam akmenukui vaiko širdelėje, kai tik jis bandys ten užsimegzti. Pavyzdžiui, berniukas metė akmenį ir išdaužė kaimyno langą, jaučiasi siaubingai, ir ateina šėtono siųsta mintis, kad jis yra blogas.

Tėvai atsako į tą melą besąlygiška meile, patvirtindami, kad vaikas nėra blogas, kad jis visada yra mylimas, bet jis kažką padarė blogai ir turi patirti pasekmes. Bet koks bandymas susitarti su šėtono melu buvo sugriautas besąlygiška meile, taigi, bet koks mažas „akmenukas“ berniuko širdelėje niekada neturės progos susidaryti, nes kiekvieno pataisymo atveju, jis bus įtvirtintas besąlygiškoje meilėje.

Morkaus 4:17 graikiškas žodis išverstas: „jie suklumpa“ arba „išižeidžia“, tai „skandalizo“, kas reiškia „padėti spąstus, arba suklupimo akmenį kelyje“. Tai NĖRA graikiškas žodis „spąstai“ (pagis), bet spąstų paspendimas tiesiogiai kelyje, kad jie įstrigtų ir būtų pagauti.

Jėšua pasakė, kad tuomet, kai sunkumai (aplinkybių spaudimas) arba persekiojimai (kitų nuomonės) pakyla dėl Žodžio, jie išižeidžia (jie sutinka suklupimo akmenį savo kelyje). Morkaus 4:17

Aišku, kad suklupimo akmenis jų kelyje išdėsto šėtonas, bet tai reiškia, kad ir žmogės turi suvokti, jog jiems trūksta šaknų besąlygiškoje meilėje, todėl jie krenta, arba negali augti Viešpatyje, ir kaip žmonės kai kuriose srityse. Jie pasislepia po solidžią išorę, kad žmonės matytų tą ploną žemės sluoksnį, bet slepia daugybę mažų akmenukų savo širdyse, kurie neleidžia emocijų šaknims augti į gylį.

Pažiūrėkime kaip tai veikia

Grįžkime prie to berniuko, kurio atvejį šioje serijoje aš naudoju kaip pavyzdį. Kai atėjo spaudimas dėl jo tėvų skyrybų, šėtonas turėjo progą kalbėti melą, kad tai buvo jo kaltė, ir kai berniukas sutiko su tuo melu, tai tapo jam tiesa. Kai jis patikėjo, kad tai buvo jo kaltė, ta „tiesa“, jog jis tapo priežastimi mamos ir tėčio skyrybų, jam buvo tokia skausminga ir destruktivi, kad jis susikūrė iškreiptą fantazijų pasaulį ir atstūmė realybę, kad apsaugotų save nuo bet kokių kaltinimų savo gyvenime.

Emocinės traumos pasekmė reiškia, kad „F“ (angliškai „Fault“ – klaida) mokykliniame sąsiuvinyje reiškia, jog mokytojas suklydo. Tai buvo tik nesusipratimas – toks bus paaiškinimas, nes tiesa reikštų, jog jis buvo neteisingas, ir vėl sustiprintų skyrybų skausmą. Taigi, jis sako melą, kad apsaugotų nuo emocinio skausmo.

Tuo metu jis jau buvo suaugęs, melo sakymo pasekmės buvo sunkesnės. Kai jis pavogė beveik 4000\$ iš restorano, pasiteisinimas: „tai buvo tik nesusipratimas“, nebuvo priimtas ir jis atliko bausmę kalėjime – vis dar prisiekinėdamas, kad yra nekaltas, ir kad tai kažkieno kito kaltė. Tas melas gali būti kildinamas iš tikėjimo, jog tai buvo jo kaltė, kai jo tėvai išsiskyrė.

Pripažinti tiesą, kad esi dėl kažko kaltas, ir vėl (nesąmoningai) sukeltų siaubą dėl esminės „tiesos“, kad jis buvo kaltas dėl tėvų skyrybų ir vėl, tai tiesiog per daug skausminga. Mažiau skauda praleisti 4 metus kalėjime prisiekinėjant, kad jis buvo neteisingai apkaltintas, negu priimti tiesą – štai kokia tiesa apie skausmą, kai nėra įsišaknijimo ir įsitvirtinimo besąlygiškoje meilėje.

Kitas pavyzdys

Pažiūrėkime jaunos merginos pavyzdį, kuri buvo seksualiai išprievartauta. Šis smurtas prieš ją visiškai sunaikino bet kokią įsišaknijimą besąlygiškoje meilėje, kokį ji tik turėjo. Ji ištekėjo, nes tai normalu, bet ji nepatyrė, kad vyro meilė ją patenkintų, nes ji niekada neišsilaisvino iš skausmo ir baimės, kuris buvo nuo tada, kai ji buvo išprievartauta.

Ji ištekėjo už labai nejautraus ir kartais beširdžio vyro, ir nors tam tikra prasme jina ji mylėjo, bet vyrai ją visada žeidė, o moterys – ne. Ji pradėjo tikėti melu, kad tam, jog būtų pasitenkinus, jai reikia patirti kitos moters meilę, ir tai vedė į skyrybas, didelę sumaištį ir sutrikimus.

Arba

Ta pati mergina gali tikėti kitu melu, kad dėl to, jog buvo seksualiai vyro išprievartauta, jos dovana ir vienintelis talentas gyvenime – seksas. Augdama ji gali turėti lytinius santykius su daugeliu kitų vaikinių ir vyrų, ieškodama tų vienintelių santykių, kurie ją gali patenkinti besąlygiškai, neteisingai mąstydamą, jog turėdama „seksą“ su kiekvienu, vieną kartą atras tą „vienintelį“.

Arba

Berniukas arba mergaitė užauga namuose, kur tėtis muša mamą. Tai nėra besąlygiška meile, bet vaikas auga galvodamas, kad stumdymas ir mušimas yra sutuoktinio meilės išraiška. Todėl, kai jie turi santykius, jie nesąmoningai išprovokuoja kito asmens pyktį, bandydami sukelti jame agresyvumą, nes giliai savyje, jie nepažįsta kitokių būdų išreikšti meilei.

Arba

Vaikas užaugo namuose, kuriuose visi labai užsiėmę. Kai tėvai kūrė karjerą, vaikai buvo nukreipiami lankyti įvairius sporto užsiėmimus bei visus renginius bažnyčioje ir mokykloje, o „šeimos laikas“ prie pietų stalo vakarais buvo kažkas, kas matoma tik senuose filmuose ir TV programose.

Vaikas auga nepatirdamas besąlygiškos meilės, nors tėvai gali jausti tą meilę savo vaikams, bet vaikas yra iš tiesų auklėjamas, kad meilė yra išreiškiama pagal tai, kokie jo pasiekimai sporte, mokykloje, arba bažnyčios veikloje, kurioje jis dalyvauja.

Vaikas patiria atlikimu paremtą meilę, jausdamas spaudimą gerai pasirodyti, kaip ištreniruotas ruonis kiekvieno muzikinio takto metu, sportinėse varžybose arba surinkimo veikloje. Tas vaikas gali augti nedrąsus ir galvoti, kad meilė priklauso nuo atlikimo – ir jų santuokos būna paremtos tuo, ką sutuoktinis gali dėl jų padaryti.

Arba tas vaikas gali suvokti, kad jis iš tiesų nėra besąlygiškai mylimas nepaisant, ką sako mama ar tėtis, nes jis pakankamai išmintingas, kad suprastų, jog tėtis ir mama iš tiesų labiau myli savo darbą. Kiek daug pamokslininkų, vadybininkų ir valdytojų, tvarkydami savo reikalus telefonu bendrų pietų metu, iš tiesų moko vaiką suprasti, kad darbas/kongregacija/kiti yra svarbesni negu jis ir šeima?

Visi šitie pavyzdžiai

Visi šitie ir dar daugybė scenarijų parodo, kokia emocinė ir protinė žala padaroma, kai asmuo nėra įsitvirtinęs ir įsišaknijęs besąlygiškoje meilėje. Mes, žmonės, esame sukurti gyventi su Dievu, pažinti dalykus dvasiškai virš proto žinių. Bet kai asmuo nėra įsišaknijęs ir įsitvirtinęs besąlygiškoje meilėje, šėtonas pasiruošęs padėti suklopimo akmenį tiesiai jo kelyje – paprastas mažas melas veda į didesnį melą ir dar į didesnį...

Kitą savaitę – kaip liautis tikėti melu, kaip valdo baimė, kuomet nėra besąlygiškos meilės širdyje, ir ką daryti, kad pradėtų sveikti jūsų emocijos. Iki tada. Laiminu jus!

John Fenn

Psichikos ligos ir paskutiniai laikai. 4 dalis

John Fenn, 2014 m. birželio mėn. 7 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveiki,

Kaip pasveikti nuo emocinio sutrikimo ir ligos? Kaip liautis tikėti melu?

Elijas ar Mesijas?

Mato 16:13 žmonės sakė, kad Jėšua buvo įsikūnijęs Elijas (arba kitas pranašas).

Tai buvo melas, bet žmonės tikėjo ir sakė kitiems, kad Jėšua buvo Elijas, todėl Viešpats paklausė mokinių, ką sako žmonės. Taigi aišku, kad jie girdėjo šituos melus kalbant. Bet kai Jis paklausė, kuo jie tiki, Petras atsakė: „Tu esi Mesijas, Gyvojo Dievo Sūnus“.

Jėšua pasakė, kad Petras žinojo, kas Jis, nes gavo apreiškimą iš Tėvo, ir kad ant tos apreiškimo uolos Jis pastatys Savo surinkimą. Visi tikintieji yra gavę tokį apreiškimą iš Tėvo, kad Jėšua yra Mesijas, ir mūsų pasirinkimas buvo liautis tikėti tuo, kuo anksčiau apie Jį tikėjome, kad Jis geras žmogus, pranašas, istorinė asmenybė, mitas, ir tikėti gyvu apreiškimu širdyje: Tu esi Kristus, Mesijas, Dievo Sūnus.

Ką daro apreiškimas

Kai Petras gavo apreiškimą iš Tėvo, kad Jėšua yra Kristus, tai apšvietė kaip dangiška šviesa kitų sakytą melą apie tai, kas Jis yra. Todėl Petras turėjo daryti pasirinkimą – tikėti kitų melu apie Jėšua, arba priimti apreiškimą ir tikėti Tėvo duota Tiesa.

Nuo šiol Petras savo širdyje turėjo būti apsisprendęs visada laikytis šitos tiesos. Todėl apreiškimas atėjęs iš Tėvo yra pamatas, kuris turi būti padėtas, kad asmuo galėtų suvokti melą, kai jį sutiks. Gavęs apreiškimą, žmogus turi rinktis. Bet jis turi norėti išspręsti problemą ir pabaigti visą protinę gimnastiką bei kovas prieš apreiškimą. Jis turi norėti liautis kovoti prieš Tiesą, kurią suteikė apreiškimas.

Hebrajams 6:4 sako, kad mes turėjome būti „apšviesti“ prieš paragaudami Jėzaus „dangiškos dovanos“. Jėšua sakė visiems, kas išgirdo ir pasimokė iš Tėvo, teateina pas Jį. Jis sakė, kai žmogus mato Sūnų, tada patiki Juo. Tas Sūnaus „matymas“ yra apreiškimas iš Tėvo. (Hebrajams 6:4, Jono 6:40, 45)

Tikinčiam apreiškimas iš Tėvo yra gyvenimo būdas. Paulius tarp kitų dalykų dėl to meldėsi Eefziečiams 1:15-18 ir 3:14-20 bei Kolosiečiams 1:9. Savo kelyje mes gauname apreiškimus apie biblinius santykius, Šventąją Dvasią ir kalbas, apie tai, kad Dievas gydo šiandien, ir daug kitų karalystės apreiškimų.

Sunkioji dalis

Ateina kiti apreiškimai pastatyti ant pamatinio apreiškimo. Apreiškimai apie gyvenimo problemas leidžia pažiūrėti į mūsų gyvenimo istoriją iš Tėvo perspektyvos, išgelbėjimo ir meilės požiūriu. Laikas nuo laiko mes gauname apreiškimus, kai dar kartą apmąstome sprendimus, kuriuos padarėme praeityje. Mes suvokiame, kad jie buvo kvaili, ir galbūt mes turime už tai atleisti patys sau. Bet mums taip pat yra parodoma, kas buvo gera ir išmintinga.

Mes dažnai nesuvokiame, kad Tėvas rodo mums šitą praeities sprendimų panoramą, bet mes žinome, jog tai Jis, nes pasilieka prisiminimai, tik dingsta skausmas ir mes galime spręsti tarsi stovėdami šalia. Tada Jis eina giliau, rodo tai, ką mes galvojame apie save, ir tai, kas mes esame bei koks mūsų tikslas šioje planetoje.

Sprendimai, sprendimai

Sprendimas tikėti, palikti melą, priimti apreiškimą, gali būti pats sunkiausias dalykas, kurį asmuo yra daręs. Panaudokime pavyzdį išprievartautos mergaitės, kuri auga tikėdama melu,

jog tai buvo jos pačios kaltė, kad ji kažkaip buvo per daug patraukli ar flirtavo su savo dėde/ tėčiu/ kaimynu, taigi ji pasidalino kalte dėl savo išprievartavimo.

Kad jinai pamatytų Tėvo apreiškimo šviesoje reiškia, jog dešimties metų mergaitė nėra atsakinga už grobuoniško vyro veiksmus, tai reiškia palikti tikėjimo sistemą, kuri yra patogi ir pažįstama. Ji patyrė visą vandenyną širdies skausmo, nes tikėjo melu, kuris vertė ją gyvenime daryti siaubingus sprendimus, bet mažų mažiausiai tai buvo pažįstama, su numatomais pavyzdžiais sėkmės ir nepasisekimų atveju. Tai buvo gyvenimo ciklas kuris turėjo iškreiptą saugumo jausmą.

Skausmas?

Leisti pasitraukti savęs smerkimui, tai būtų nežinoma žemė. Ji niekada taip negalvojo, ir jai buvo patogiu save kaltinti, ne tik už tvirkinimą, bet gyvenimo kelyje ji patikėjo kitu su tuo susijusiu melu, kai ji kaltino save dėl kiekvienos nesėkmingos pabaigos tuomet, kai nebuvo laukiamo rezultato.

Pavyzdžiui, ji tikėjo, kad tai buvo jos kaltė, jog draugas mirė automobilio avarijos metu, kai jie buvo paaugliai, iškreipta logika ieškodama būdų, kaip melą paversti tiesa. JEI ji būtų pakvietusi savo draugą tą naktį pas save (nors ji tada apie tai net nepagalvojo) tada galbūt jos draugas nebūtų sėdęs į mašiną, ir tą vakarą nebūtų ėjęs prisigerti. Ir JEI ji būtų pakvietusi jį 10 vakaro pažiūrėti vėlyvo filmo, TADA avarija nebūtų įvykusi, taigi ji surado būdą, kaip apkaltinti save, kad jos draugas mirė.

Liautis tikėti melu yra kaip ėjimas į nežinomą teritoriją. Jeigu asmuo praleido visą savo gyvenimą kaltindamas save dėl kiekvienos blogos pabaigos, arba nelaimingo atsitikimo savo gyvenime ir tų, kurie yra aplink juos. Tai atrodo kaip sunkus darbas, ir kad labai skauda atmesti melą, nors iš tiesų, tai – irgi melas. Įsitikinimas Tėvo meile, atleidimu, malone atrodo per daug gerai, kad būtų tiesa, bet paleidimas visko ir priėmimas viso to gerumo, išsklaido nežinomybės baimę.

Priimti apreiškimą iš Tėvo yra pamatas

Apreiškimas iš Tėvo ateina kai mąstoma apie Jį, Jo Žodį, Jo kelius, ką Jis padarė mūsų gyvenime praeityje. Pažinti Tėvą yra raktas.

Aš raginu žmones skaityti Pauliaus laiškus, ir kur jūs matote žodį „Dievas“ pakeisti jį į žodį „Tėvas“, nes būtent apie tai rašo Paulius. Gerai pradėti skaityti Efeziečiams 1-3 skyrius. Mąstykite apie šitas tiesas, kurias sako pvz.: Tėvas palaimino mus visais dvasiniais palaiminimais danguje (Ef 1:3); Ef 2:6 pasakyta, kad Tėvas pasodino mus dangaus srityse šalia savęs Kristuje.

Ką tai reiškia? Kokia privilegija mums suteikta, kad dvasiškai mes esame Tėvo vaikai, šviesos vaikai, tie, kurie anksčiau buvome tamsos vaikais? Galvok apie šituos dalykus, ir greitai tu pamatysi, kad tavo mintys nuklydo į vaikystę, ten, kur tavo tėvai sakė tau, kad esi niekam tikęs, kad esi kvailas ir bukas ir nieko negali padaryti teisingai. Bet Tėvas myli tave, tiki tavimi, mėgsta tave.

Ir staiga tu suvoki, kad visa, ką jie sakė, buvo melas, arba jei tiesa, tai jau ne dabar, nes tu jau esi palaimintas visais dvasiniais palaiminimais, nes pakeitei šeimą ir kraujo liniją. Dabar tu esi karališkas vaikas, ir kai tik pasakai: „Tėve“, tu esi prie Jo sosto ir dangus tau atviras 24/7, kadangi Jis davė tau Dvasios garantą, nes Dievo Dvasia gyvena tavyje. Tu suvoki, kad nesi bukas ir kvailas, ir pagaliau, kad turi Kristaus protą.

Ir vieną dieną Tėvas nukreips tavo prisiminimus apie mokyklinę lentą, kur tu ir kitas mokiniš lenktyniavo sprenddami matematikos uždavinį prieš klasę. Tada tu nekentei to spaudimo ir jauteisi kvailai, nes kitas vaikas pradėjo juoktis dėl tavo klaidų, kurias jis galėjo matyti, kai rašei ant lentos.

Ir staiga tu suvoki, kad tu nesi kvailas, tu tik nesugebėdavai to padaryti dėl spaudimo, ir viskas gerai... ir lėtai kaip atrišant didelį kamuolį nuo virvelės po vieną mazgą, Tėvas dienų, savaitių, metų laikotarpiu veda tave tolyn prisiminimų linija, suteikdamas tau apreiškimą, ir savo požiūriu rodydamas vieną melą po kito, koks jis yra. Ir vieną dieną tu suvoki, kad kažkas tavyje pasikeitė, pakyla džiaugsmas, kai tu patiri laisvę, tavo veidą lengviau nušviečia šypsena, ir argi saulė nešviečia skaisčiau šiandien...

Petras turėjo priimti nežinomybę, tikėti ir sakyti garsiai tai, ko niekada nesakydavo anksčiau: „Tu esi Kristus, Gyvojo Dievo Sūnus“. Ar tu priimsi apreiškimą taip, kaip jis priėmė, nors tas apreiškimas atrodytų keistas, nes tai nauja teritorija ir tau nepažįstama?

!

Kitą savaitę, pavyzdys iš Biblijos žmogaus, kuris tai praėjo, ir kito žmogaus, kuris – ne...iki tada. Laiminu

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Psichikos ligos ir paskutiniai laikai. 5 dalis (mano gyvenimas)

John Fenn, 2014 m. birželio mėn. 14 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveiki,

Aš netyrinėju emocijų ir proto sveikatą šaltu akademiniu, teologiniu požiūriu, aš norėčiau papasakoti apie savo gyvenimą, apie tai, ką mes sutinkame kiekvieną savaitę ir netgi kiekvieną dieną, ir kaip išlaikyti sveiką protą bei emocijas.

Iš mano gyvenimo

Po 24 metų gyvenimo namuose atiduoti Chrisą gyventi į globos namus mums abiem buvo didelis išbandymas. Globos namai atrodė patogūs, ir mes turėjome ramybę iš Viešpaties, jie buvo 2 valandos kelio nuo mūsų namų. Pirmi 5 metai, kai jis ten apsigyveno, buvo baisūs.

Jis yra 4 metų amžiaus dėl to, kad gimdymo metu bambos virkštelė užsivyniojo ant jo kaklo, dėl to buvo nutrauktas deguonies tiekimas smegenims ir jos patyrė traumą, todėl nors jam fiziškai buvo 24 metai, jis negalėjo suprasti, kodėl negali daugiau gyventi namuose. Jis skambindavo mums ir verkdamas, garsiai kūkčiodamas, atsiprašinėdamas pro ašaras: „Atsiprašau, atsiprašau, aš pasielgiau negerai, aš būsiu geras, ar galima man dabar sugrįžti namo, aš noriu namo!“ – galvodamas, kad jis padarė kažką baisaus, ir dėl to mes turėjome išsiųsti jį gyventi su svetimais žmonėmis 2 valandos kelio nuo namų.

Dėl atstumo ir tarnavimo tvarkaraščio, mes galėdavome jį pasiimti tik 1-2 naktims kas 4-6 savaites, nors dažnai kalbėdavomės su juo telefonu, ir bandėme įtikinti, kad jis nepadarė nieko blogo.

Po 5 metų, jis jau buvo 29, ir jis prarado norą gyventi. Jis pavojingai prarado svorį, nes atsisakė valgyti, ir greitai atsisakė keltis iš lovos, atsisakė gerti vaistus – jis norėjo tik numirti. Tikras prabudinimas įvyko, kai 2008 pavasarį man paskambino globos namų valdytojas ir pasakė, kad jie turi jį išsiųsti iš slaugos namų mirti, nes daugiau negali juo rūpintis.

Mes žinojome – tai įvyko todėl, kad mes atskyrėme jį nuo šeimos. Jeigu jūs pažįstate, arba pažinojote keturmetį, galite įsivaizduoti, ką reiškia pasakyti jam, kad jis negali daugiau gyventi namuose ir išsiųsti jį gyventi 2 valandos kelio nuo namų. Mes žinojome, kad turime persikelti arčiau jo, nes tai leistų jam kiekvieną savaitę grįžti namo, užuot grįžus kas mėnesį.

Kai mes persikėlėme ir jis galėjo lankytis namuose kas savaitę, jis vėl tapo toks, koks buvo anksčiau. Dabar po 5 metų, jis jau 34, ir mes tęsiame įprastą dienotvarkę. Aš nuvykstu pas jį penktadienio rytą, pasiimu jį pasivažinėti ir pusryčių, mes sustojame prie geležinkelio pažiūrėti, ar Tėvas paruošęs tą dieną pravažiuojančių pro miestą traukinių. Jei sukaukia greitosios pagalbos sirena, Chrisas visada čiumpa mano ranką ir sako: „Reikia pasimelsti“. Taigi mes meldžiamės už tą žmogų, kuriam jie skuba padėti, ir pabaigoje jis prideda širdingą AMEN!

Tada mes tvarkome reikalus: paštas, namai pasinaudoti savo vonia ir nusivilkti rūbus su „globos namų kvapu“, pasimatyti su mama, tada nunešti šiukšles į vietinį perdirbimo punktą, apsilankyti parduotuvėse, ir kitus dalykus, kuriuos mes galime nuveikti kartu su Chrisu. Šią savaitę Chrisas buvo apkirptas. Ponia, kuri kerpa jo plaukus visada duoda jam automobilių ir vairavimo žurnalų iš laukiamojo. Jam labai patinka automobiliai!

Chrisas viską komentuoja: mes pristabdome stotelėje prie sankryžos užmiestyje ir pasižiūrime į karves, kurios stebi kelią: „Sveikos, karvės!“ –sako jis atidaręs langą ir iškišęs ranką, kad joms pamajuotų. (Ir žemu balsu atsako) „Labas, Chrisai, ką šiandien veiki?“ „Ką tik su tėčiu buvome apsipirkti, iki karvės“. (Toliau seka juokas iš savęs ir pats sau atsako: „Karvės nekalba, ar ne taip, tėti? Cha cha, ne, karvės nekalba, Chrisai. Bet kai kurios kalba! Juk tu žinai, kai nuvyksiu į dangų, kalbėsiuosi su karvėmis!“

Chrisas niekada nesutinka nepažįstamų ir beveik visi tarnautojai jį pažįsta, kai jis įvažiuoja pro duris, taigi, mes linksminamės. Jeigu jis pamato žmogų su kaubojaus kepure, kas įprasta Grove mieste, Oklahomoje, jis sako: „Labas kaubojau, ką šiandien veiki?“ Ir jeigu kas nors bando užimti visą praėjimą, kai mes įvažiuojame, jis sako: „Saugokitės, žmonės!“ Ir sukikena prieš pridėdamas: „Atsiprašau“. Jei mes sutinkame kūdikį, jam reikia su juo pakalbėti, jei šunį –paglostyti. Mes pramogaujame.

Mes sugrįžtame namo apie 4 valandą po pietų (16:00), Barbara būna paruošusi jo mėgstamą valgį, ir Chrisas gali atsisėsti savo kėdėje su spalvinimo knygelėmis arba žiūrėti savo mėgstamus filmukus ir programas. Apie 8 arba 9 vakaro jis pasiruošęs eiti miegoti. Aš įjungiu krikščionišką vaikams skirtą CD muziką, pasakau jam: „Jo žaizdomis“, jis atsako: „Aš buvau išgydytas!“ ir aš išjungiu šviesą.

Kitą rytą –vonia, nesvarbu, ar jis liko sausas ar prišlapino į lovą (jis negali atsikelti nakties viduryje, kad nueitų į tualetą, taigi aš niekada nežinau, ką rasiu ryte)... bet visada –vonia, tada mėgstami pusryčiai žiūrint mėgstamus animacinius filmukus ar programas arba meninis filmas. Donut Man, Gospel Bill, Davey & Goliath, NT/OT animaciniai pasakojimai, Team Umizoomi, Bubble Guppies, kai kurie Sasame Street, Barney- ir filmai, Cars, Cars 2, Herbie the Love Bug, Dumbo – tu gali pagalvoti, kad mūsų namai yra Disney filmų saugykla!

Po pietų trumpa malda už jį, tada mes sėdame į sunkvežimį, pravažiuojame porą kvartalų, pietaujame jam patinkančiame restorane, ir 17:00 aš gražinu jį į globos namus. Tokia įprasta dienotvarkė.

Normaliai aš pasiimu jį į namus ir vėl gražinu atgal į globos namus, nes Barbarai tai labai sunku emociniai. Man taip pat, bet aš pakeliu tai kitaip. Barbara linkusi jausti kaltę ir kokia netolygi yra priežiūra – juk tai be abejo nepakeičia mamos priežiūros. Aš priimu šitą kompromisą geriau.

Bet kiekvieną kartą, kai pasakau, kad laikas vykti į globos namus, jis nutyla. Jo energija dingsta, jis nutyla, kol susitaiko su faktu, kad jis vyksta atgal. Ir jis visada klausia: „Tai tu atvažiuosi manęs kitą savaitę, ar ne? Tu paimsi mane ketvirtadienį? „Ne, Chrisai, penktadienį, aš paimsiu tave“. „Ach, gerai “

Tai primena jam, kad mes abu turime eiti į darbą – jis nuo pirmadienio iki penktadienio eina į dirbtuves, ir jo mintys nurimsta. Bet, kai aš gražinu jį ir pasirašau už jo vaistus, pakalbu su namų gyventojais ir darbuotojais, jis greitai persiorientuoja į globos namų gyvenimą, jis tampa

kalbus, bendrauja su darbuotojais ir gyventojais, bet jam vis dar reikia užtikrintumo: „Tėti, tu atvyksi manęs kitą kartą, gerai?“

Aš patikinu jį vėl ir vėl, kad aš atvyksiu, atsakomybės svoris ir jo lūkesčiai sunkiai slegia mane kiekvieną savaitę ir aš meldžiuosi tokiomis maldomis sakydamas: „Tėve, išlaikyk mane gyvą ir sveiką, kad aš galėčiau būti čia dėl jo, apsaugok mane nuo nuodėmės ir kitų dalykų, kurie galėtų sutrumpinti man gyvenimą. Paimk jį pirmą, jei tai įvyks prieš surinkimo paėmimą, nes jis labai priklauso nuo manęs, prašau suteik man šitą malonę, bet aš pasitikiu Tavimi ir Tavo planu“. Visi arba kai kurie iš šitų dalykų visada išliejami Tėvui iš mano širdies, kai aš palieku Chrisą.

Aš visada vos sulaikau ašaras, kai vairuoju namo, emocionaliai nusiminęs, dėkodamas už aprūpinimą ir gerus žmones, kurie prižiūri Chrisą, už jo kaimynę ir artimiausią draugę Frankie, kuri taip pat myli Viešpatį. Ji yra misionierės mamos duktė, bet mama ją aplanko tik porą kartų metuose. Bet aš emocionaliai esu sužlugdytas ir turiu skirti kurį laiką tam, kad įveikčiau savo emocijas.

Kai aš važiuoju automobiliu, dažnai naudoju tą laiką, kad paskambinčiau žmonėms, kurie skambino man, arba kuriems reikia paskambinti, bet aš to paprastai negaliu padaryti po to, kai palieku Chrisą, šeštadienį. Jeigu aš nueičiau pakankamai toli emocijų takeliu, ar galite įsivaizduoti, kur šėtonas nuvestų mane – į depresiją, beviltiškumą, slegiančią kaltę...

Bet aš žinau geriau. Aš kovoju su emocijomis, žinodamas, kad šitie globos namai ir mūsų namai, kurie taip toli nuo mūsų draugų ir mūsų namų surinkimo Tulsoje, yra tai, ką Jis turi mums šiam laikui. Jo malonė visada yra dabar, bet malonė kažkieno gyvenime išsišakoja į kitų gyvenimus, ir tie, Tulsos surinkimuose buvo maloningi.

Taigi aš garbinu, apsvarstau. Dažnai važiuodamas namo esu tylus, meldžiuosi Dvasioje/dvasioje tyliai kalbomis, pasilieku su savo mintimis 30 minučių, tuo pačiu kalbėdamas Tėvui, arba tiesiog galvodamas. Dažnai aš nuspaudžiu stabdžius pasuku į šalikelę ir taip sėdžiu kelias minutes.

Šiuo metų laiku, yra nemažas sąrašas darbų, kuriuos reikia atlikti, bet Barbara žino, kad geriau manęs neprašyti, kai aš grįžtu nuvežęs Chrisą. Man reikia laiko pabūti vienam, tik aš ir Tėvas. Tada aš pats nukreipsiu savo mintis: reikia šienauti pievą, reikia rašyti savaitės mintis 2 savaitės į priekį, tada atsakinėti į Skype, elektroninius laiškus, kelionės planas, bet paprastai šeštadienio vakarais aš tiesiog negaliu priversti savęs, ką nors daryti, dėl sunkumo, kurį jaučiu. Tą vakarą man reikia būti „neutraliam“, gal pažiūrėti TV, pažaisti kompiuterinius žaidimus, arba padirbėti su savo laivu.

Bet pirmiausia Barbara ir aš atsikvepiame, kai pagaliau aš įeinu pro duris palikęs Chrisą. Mes praleidžiame laiką kartu, kalbamės apie pertvarkymą, kurio reikia globos namuose, rūbus, kurių reikia Chrisui, ir t.t. Tada emocinis ciklas pasibaigia, kol jis neprasidės vėl sekantį penktadienį.

Taigi, kai aš įterpiu šią seriją – langą į mūsų gyvenimą, ir visų pirma dėkoju jums už kantrybę. Antra, aš žinau, kad būti subrendusiu Kristuje nereiškia tobulumo, ir tai nereiškia gyventi be emocijų, kaip dvasiniam robotui. Tai reiškia eiti per gyvenimą su Juo. Leidžiant Jam ir Jo besąlygiškai meilei, kurioje jūs išsiskynę ir įsitvirtinę, nuolatos pakelti prieš Jo veidą kiekvieną iššūkį ir emocinį procesą. Bendrauti savo širdyje su Tėvu, su Viešpačiu, ir visada sugrįžti emocionaliai atgal prie Jo meilės.

Kitą savaitę atgal prie temos...laimimu ir dėkoju!

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Psichikos ligos ir paskutiniai laikai. 6 dalis

John Fenn, 2014 m. birželio mėn. 21 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveiki,

Šiandien pažiūrėkime, visų pirma, į du vyrus; vienas buvo sėkmingas, nes niekada netikėjo melu sakomu apie jį, bet tikėjo tuo, ką apie jį sakė Dievas, todėl jo emocijos ir protas liko sveiki, o kitas, kuris atsisakė nuolatos atmesti melą, patyrė demonišką priespaudą, paranoją ir depresiją, staigius pykčio proveržius ir savo gyvenimą baigė savižudybe! Abu jie buvo Izraelio karaliai!

Būsimasis karalius Dovydas

Dovydas, buvo aštuntasis sūnus ir jis turėjo 7 vyresnius brolius! Tuo metu jis buvo paauglys, ir jam kaip jauniausiam buvo patikėta gana lengva užduotis – ganyti kelias avis. Mes įsivaizduojame tokį romantišką paauglio Dovydo ganančio avis paveikslą: šviečia saulė, žydi gėlės, ganosi laimingos avys, aplink jas šokinėja ėriukai, šalia švelniai čiurlena upeliukas...

Galėjo būti ir tokių dienų kaip šita, bet tikriausiai būtent tuo metu Dovydas kovojo su šeimos kultūra ir melu, kurie kaltino jį tuo, ką Viešpats kalbėjo apie jį ir ką jis žinojo savo dvasios gelmėje, o tai buvo didelis tikslas ir pašaukimas jo gyvenime. Tai buvo atsisakymas tikėti šeimos melo kultūra apie jį, kuri statė emocinius ir proto pamatus, kad Dovydas neįgyvendintų savo pašaukimo. Šis procesas tęsėsi metų metais.

Panagrinėkime šį faktą apie jo šeimos gyvenimą

Samuelis buvo Izraelio teisėjas, Valstybės galva, ir kai jis atėjo į Jesės namus, nei Jesė, nei Dovydo mama, nei jo broliai, netgi nemastė, kad jis taip pat galėtų būti kartu ir turėtų dalyvauti!

Ar galite įsivaizduoti, kad priimate savo tautos vadovą ir nei vienas šeimos narys neprisimena paauglio jauniausio vaiko, kad jam praneštų apie vizitą?!

Kai Viešpats kalbėjo Samueliui, kad nei vieno iš 7 brolių Jis neišsirinko būti karaliumi, Samuelis turėjo paklausti, ar Jesė turi daugiau sūnų. Tik Samuelio priversta šeima paminėjo jauniausią sūnų Dovydą, kuris „gano avis“. Nebuvo taip, kad Dovydas ganė kažkur toli už miesto ir nebuvo galima jam pranešti, nes Samuelis pasakė: „Eikite ir atveskite jį, nes aš netgi neatsisėsiu, kol jis neatvyks“. Jis buvo netoliese, bet paliktas. (1 Samuelio 16:5-11)

Panagrinėkime šeimos kultūrą

1 Samuelio 16:18 pasakyta, kad Dovydas buvo gražus, garbintojas, sugebantis kovoti, bet savo šeimos akyse jis netgi neegzistavo! Pažiūrėkite, kokia buvo vyriausio Dovydo brolio reakcija, kai Dovydas, pakludamas savo tėvui, atnešė broliams valgyti į priekines armijos linijas:

„Kodėl tu čia atėjai? Kodėl tu palikai tas kelias avis dykumoje? Aš žinau, kokia išdidi ir pikta* tavo širdis! Tu atėjai čia pasižiūrėti mūšio! (Hebrajiškai: blogumas, būti nedoru, piktu) 1 Samuelio 17:28.

Mes galime suprasti iš Eliabo kaltinimų, kad jis manė, jog jo jaunėlis brolis buvo išdidus ir darė dalykus skatindamas savanaudiškų motyvų, ir dar jis dirbo tokį nereikšmingą darbą – prižiūrėjo kelias avis. Čia ir vėl Dovydas buvo paliktas. Jo 7 broliai buvo palaikyti vertais kovoti už savo kraštą, bet Dovydas buvo atmestas! Ir kai jis išgirdo Galiotą ir buvo paragintas stoti į mūšį, netgi tada jis turėjo ginti savo bylą prieš karalių Saulių.

Kiek daug vaikų ir paauglių auga šeimos kultūroje, kurioje jie nevertinami! Smerkimo ir kaltinimo savanaudiškais motyvais kultūra, netgi kai jie daro teisingus ir tinkamus dalykus! Kai kiekviena pastanga tik pabandyti ir padėti sutinkama su pykčiu, pasipiktinimu, ir atstūmimu!

„Mes juk neviešpataujame jūsų tikėjimui, bet esame jūsų džiaugsmo talkininkai, nes (savo) tikėjimu jūs stovite...“ 13 (2 Kor 1:24) www.namu-baznycia.lt, namu.baznycia@gmail.com

Kiek daug žmonių užauga šeimose, kur jų netgi nepastebi, arba nelaiko vertais būti lygiaverčiais šeimos nariais! Kiek daug žmonių užauga gaudami nereikšmingas užduotis, tik tam, kad būtų užimti, o šeima galėtų užsiimti savo reikalais?!

Emociškai sužlugdytas?

Dovydas turėjo pakankamai pasiteisinimų būti emociškai sužlugdytu ir, blogiausiu atveju, pavojingai depresuotu vienišiumi, piktu ir pasiruošusiu pratrūkti pykčiu, kaip bomba su tiksinčiu laikrodžiu. Patirdamas smurtą, ignoruojamas, šeimos nevertinamas – jis buvo atstumtas visuose lygiuose! Nors iš jo žodžių, kurie atveriami garbinimo bei gyriaus giesmėse kylančiose iš jo širdies, mes žinome, kad Dovydo gyvenimas su Viešpačiu buvo stiprus, ir tapo užgrūdintas dykumoje.

Kodėl jo šeima nematė šitų gerų dalykų jame? Kiek daug vaikų užauga ilgėdamiesi, kad kuris nors šeimos narys, ar bet kas pamatytų gėrį juose, pamatytų potencialą, bet tas ilgesys sutinkamas tik su globėjiška nuostata, pasmerkimu ir šeimos kultūra, kuri šaukia: „Tavo gyvenimas nieko nevertas!“ Arba galbūt tai įvyko tik todėl, kad jie buvo per daug užsėmę karjera, surinkimu, sportu ir netgi nepastebėdavo jų.

Dovydas galėjo pasukti kitu keliu, tikėdamas tuo atstūmimu, kurį jis sutiko, tikėdamas, kad jis neturi vilties, ateities, ir galbūt jis iš tiesų yra blogas ir jo motyvai savanaudiški. Bet jis nebuvo toks. Jis tikėjo Viešpaties nuomone apie save, kuri pranoko ir buvo svarbesnė už savo paties, jo tikro tėčio ir kitų brolių mintis apie jį.

Kaip atmetant melą pakilti iš purvo ir sužlugimo

Dovydas pažinojo save ir tai, kas jame yra gera. Tai buvo pirmas žingsnis. Dažnai netgi prieš asmeniui sutinkant Viešpatį, Jis (dar jiems nepažįstamas) bando padėti jiems pažinti save, pažinti savo potencialą ir tikėti savimi, netgi kai niekas kitas netiki, įdedamas jiems žinojimą, kad jie yra pašaukti didesniai ir geresniai tikslui, nei tam, ką visi apie juos sako. Tačiau šėtonas bando užgesinti šitą vidinį žinojimą.

Tai, kuo Dovydas tikėjo apie save, buvo įtvirtinta jam būnant vienam dykumoje, nes jis pasakė karaliui Sauliui, kad jis nukovė liūtą ir mešką – jis pažinojo save, ir žinojo savo galimybes.

Aš suprantu, kad mūsų nuosavas teisumas buvo tik kaip purvini skarmalai prieš tai, kai mes atgimėme, bet tai ne apie teisumą, tai apie savęs pažinimą, žinojimą ir pašaukimą nusivilkti tuos purvinius skarmalus ir įgyvendinti Viešpaties planą savo gyvenime. Kad tai padarytume, visų pirma, turime žinoti ir tikėti, kad mes turime tą dievišką planą, netgi kai mes jo nematome.

Šėtonas verčia žmones atmesti netgi tą gera, ką jie žino apie save – jis verčia juos tikėti tuo, ką apie juos sako šeimos kultūra. Tačiau Dovydas atmetė galimybę tikėti melu, ir vietoj to pažino save ir žinojo sritis savo gyvenime, kuriose jis buvo sėkmingas. Jis prisimindavo savo pergales.

Bet aš jau daug vyresnis, nei paauglys

Tu gali galvoti, kad jau per vėlu, nes „Aš pragyvenau savo gyvenimą mele“. Bet aš galiu pasakyti tau, kad melo atmetimo procesas yra toks pats, kokį Dovydas praėjo atmesdamas melą apie save nuo pat pradžių.

Tu turi įvertinti save, savo laimėjimus, dovanas, talentus, charakterį, ir pažinti save. Liaukis būti susitelkęs į nesėkmes ir žiūrėti į tą gera, ką Dievas įdėjo į tavo vidų, ir sėkmes, kurias Jis tau dovanojo. Skirk laiko įsigilinti į tai. Aš žinau, šėtonas tučtuojau vers tave pasijusti kalnu už tai, kad giri save, arba randi kažką savyje gero – tokia melo gelmė, kuria tu tikėjai daugelį metų!

Bet tu turi prasiveržti pro tai, pasakyti, kad taip, tai yra gerai matyti gerus dalykus, kuriuos Dievas įdėjo į tave, gerus dalykus, kuriuos tu padarei – netgi jei žmonės arba aplinkybės išorėje kontroliuos, griaus ir naikins tavo pastangas – suvok gėrį!

Kai jį konfrontavo karalius Saulius- karalius Saulius buvo tarytum velnias, kuris priešinosi Dovydui, dėl jo jaunystės ir nepatyrimo, Dovydas atsistojo prieš jį ir pasakė, kad jis pažįsta save, kad jam pasisekė nukauti liūtą ir mešką, ir kad Galioto pabaiga bus tokia, kaip ir tų dviejų. Tu turi elgtis taip pat. Pažink save, žinok kas tavyje yra gera, ir kokias pergales tau pavyko pasiekti. Ir prisimink, kad tai ne tie pasisekimai, kuriuos mato pasaulis ir ploja, nes tuomet kai Dovydas užmušė liūtą ir mešką niekas jo nematė – tik Viešpats.

Šių Savaitės Minčių pabaiga yra tokia – Dovydas puolė Galiotą su pasitikėjimu, nes jis ne tik pažinojo save, ir prisiminė savo pergales, bet žinojo, kad Dievas yra su juo. Netgi tuomet, kai jis patyrė tik neapykantą iš savo šeimos, jis pažino besąlyginę Tėvo ir Viešpaties meilę. Dovydas tikėjo meile labiau, negu atstūmimu ir neapykanta.

Taigi pradėk kalbėti Tėvui, garbink, pasilik Jo Artume, leisk Jam paimti tave į Savo rankas ir pasakyti, kaip Jis tave myli. Tada leisk Jam priminti tau gerus dalykus, ir laimėjimus, kuriuos turėjai savo gyvenime – joks žmogus to nematė ir nepažįsta tavo širdies, bet Tėvas pažįsta... taigi leisk, kad Jis primintų tai ir sustiprintų tave šitame kelyje.

Daugiau kitą savaitę... iki tada, palaiminimai!

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com

Psichikos ligos ir paskutiniai laikai. 7 dalis (Saulius)

John Fenn, 2014 m. birželio mėn. 28 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveikinu visus,

Ar jūs nemanote, kad Dievo buvimas žmogaus gyvenime gali pagerinti jo psichinę ir proto sveikatą? Klausimas: kaip asmuo gali leisti patepimui (Dievo buvimo pasireiškimui) atstatyti savo protą ir emocijas?

Mato 24:12-14 Jėšua pasakė, kad paskutinėmis dienomis išaugs nuodėmė, bet tuo pačiu metu bus skelbiama Evangelija visame pasaulyje. Tai reiškia, kad tuomet kai bus skelbiama Evangelija, kai kurių atėjusių pas Jį protas ir emocijos bus sužeistos, arba jie sirgs. Taigi, kaip patepimas gali išgydyti emocijas?

Karalius Saulius

Kai Samuelis konfrontavo karalių Saulių, jis pasakė: „Kai tu buvai mažas savo akyse, argi Viešpats nepadarė tavęs visų Izraelio genčių vadovu, ir nepatepė tave būti karaliumi Izraeliui? (1 Samuelio 15:17)

„Kai tu buvai mažas savo akyse“, tai yra raktas suprasti, kaip karalius Saulius susirgo psichikos liga, ir čia pateiktos dvi tiesos, kurias sutinka kiekvienas tikintysis: ką aš sakau apie save ir ką Dievas sako apie mane.

Mažas savo akyse

Sauliaus istorija prasideda 1 Samuelio 9:1-2, kur pasakyta, kad jis kilo iš turtingos šeimos, kad jis buvo aukštesnis už kitus ir gražiausias vyras Izraelyje. Bet jis buvo mažas savo akyse.

Mums nėra pasakyta apie jo namų gyvenimą, kodėl jam nepavyko išsakyti ir įsitvirtinti besąlyginėje meilėje, mes tik žinome, kad jis nevertino savęs taip, kaip turėjo vertinti. Tai atidarė duris „žmonių baimei“, nesugebėjimui atsilaikyti prieš aplinkybių spaudimą ir kitų nuomones – būtent apie tai kalba Morkaus 4:17 ir Efeziečiams 3:17, apie tuos žmones, kurie nėra įsitvirtinę ir išsąskniję besąlyginėje meilėje.

Karalius Saulius tapo paranoišku žmogumi. Jis patirdavo depresijos ir pykčio protrūkius, bet po to greitai „pakildavo emocinaliai“ ir būdavo švelnus su Viešpačiu. Šiandien mes tai galėtume pavadinti „dvpoliškumu“. Jis, be abejo, buvo asocialus, paranoiškas ir su didybės manija. Bet, kaip aš sakiau, jis toks tapo – jis toks nebuvo pradžioje.

Nesugebantis aiškiai matyti faktų

Kai Samuelis pasakė Sauliui, kad jis pašaukas tapti karaliumi, jis atsakė Samueliui, kad tas suklydo, nes jis tik benjamitas, tai reiškia – iš mažiausios genties, ir jo šeima mažiausia iš visų šeimų toje mažoje gentyje.

Atkreipkite dėmesį, kad šetonas dažnai kalba pusę tiesos, o pusė tiesos yra melas. Benjamino gentis buvo maža, jei ne mažiausia iš genčių. Nors jo tėtis buvo labai turtingas, bet jo šeima nebuvo mažiausia iš šeimų, kaip jis sakė. Deja jis taip matė save ir savo šeimą, ir dėl to jis negalėjo tikėti geru Dievo planu sau.

Neapykanta sau, arba būti „mažu savo paties akyse“ vers jus matyti faktus per neapykantos sau akinius ir surasti priežastis, dėl ko Dievas tikrai nenori jūsų naudoti, ir priežastis, dėl kurių Jis nenori jūsų mylėti. Būtent tai darė Saulius, kai Samuelis kalbėjo jam apie pašaukimą jo gyvenime.

Kada prasideda išgydymas

Emocijų išgydymas reikalauja daugiau nei paprasto pasirinkimo, tam reikia patirti Dievo buvimą. Sauliui buvo pasakyta Dievo planas, bet tada Dievas leido patirti Save nužengdamas ant jo, ir jis pranašavo. Tėvas nenorėjo, kad mes tikėtume be įrodymo, Jis teikia Savo buvimą mūsų gyvenimui.

Jūs negalite naudoti logikos žmogui, kurio emocijos yra sužeistos arba protas serga. Kiekvienai Rašto eilutei, kurią jūs parodysite jiems, pvz.: kad jie yra išgelbėti, jie parodys kitas, kurios, kaip jie mano, tai neigia. Bet taip kaip Sauliui, Tėvas tikisi, kad asmuo tikės ir susitelks į Šventosios Dvasios buvimą.

Kai buvau paauglys ir kovojau su siaubingu savęs vertinimu, žmonių baime, pasitikėjimo trūkumu, aš tik vos jausdavau Jo buvimą savyje. Aš jausdavau savo emocijas ir savo mintis DAUG stipriau, negu Jo buvimą savyje. Bet aš prisiminiau tuos „maldos susirinkimus“, kuriuos lankiau ir Jo buvimą, kurį jaučiau aplink save. Aš prisimenu, kaip disciplinuodavau savo protą pripažinti, kad Buvimas gyvena manyje netgi jeigu aš Jo nejaučiu. Aš prisimenu, kad darydavau tai vėl ir vėl iš naujo. Palaipsniui giliai savo dvasioje aš galėjau aptikti tą patį Buvimą, kurį jausdavau ir susirinkimų metu.

Iš pradžių aš tai paliesdavau ir vėl pamesdavau, kaip sukinėjant seną radijo imtuvą, aš bandžiau atrasti Jo bangų ilgį, iš pažiūros tik ieškodamas Jo skalėje ir sukinėdamas rankenėlę pirmyn ir atgal. Palaipsniui aš įsitikinau visada pasiliekančiu Jo Buvimu savo dvasioje, ir tai tapo man stipriau nei mano paties mintys ir emocijos.

Toks yra procesas, kurio Saulius niekada nebandė

10 skyriuje Viešpaties Dvasia nužengė ant jo ir jis pranašavo kartu su pranašais. Nors kai jis pamatė savo dėdę ir kalbėjo apie šeimos reikalus, 10:16 sako: „Bet apie Karalystės reikalus, apie kuriuos kalbėjo jam Samuelis, jis jam nepasakė.“ Ir tai nėra tik skyriaus ir eilutės logika, kurią Viešpats tikisi, kad mes naudosisime, jog atgautume proto sveikatą. Jis tikisi, kad kartu su tuo mes patirsime Jo buvimą, kaip įrodymą. Saulius neleido, kad patepimas per laiką pakeistų jį, taigi jis vis dar bijojo pasakyti kam nors apie pašaukimą ir Dievo Buvimą savo gyvenime.

Kai atėjo laikas surinkti tautą ir patepti karalių, Saulius pasislėpė. Nors pažinimo žodis 10:22 sako: „Jis slėpėsi tarp vežimų“. Kitais žodžiais, visa tauta susirinko vienoje vietoje, bet jie paliko savo mantą ir galvijus kitoje vietoje, šalia susirinkimo, ir Saulius slėpėsi tenai, kol Viešpats nepasakė apie jį ir tada jis buvo atrastas.

Sauliaus įsitikinimai apie save kovojo prieš Dievo pašaukimą ir Viešpaties Buvimą jo gyvenime, ir jis neleido Viešpaties Buvimui savęs pakeisti. Jis neleido tam „prilipti“. Jis niekada neleido, kad Buvimas ir patyrimas Viešpatyje taptų pakankamai akivaizdžiais jam, ir kad tai pakeistų jo mintis ir emocijas.

Žmonių baimė yra blogo savęs vertinimo rezultatas

1 Samuelio 11:6 atėjus žinia apie Amonitų ataką: „Dievo Dvasia nužengė ant jo“ duodama jam galimybę veikti Karaliaus pašaukime, ir pora sekančių metų Izraelis sėkmingai kovojo su visais savo priešais. Mes galime galvoti, kad veikimas patepime per visus šituos metus turėjo jį pakeisti.

Bet jeigu asmuo atsisako tikėti tuo, ką Viešpats sako apie jį kiekvieno patyrimo su Juo metu, **ir** atsisako tikėti Jo Buvimo akivaizdumu savo gyvenime, jie negalės pasikeisti. Visi aplink juos matys Jo Buvimo akivaizdumą jų gyvenime, bet jie nesutiks tai priimti, ir dėl to taps dar labiau prislėgti ir prieštaraujantys.

Mes suprantame, kad Viešpats vis tiek veikia pagal savo pašaukimą ir planą bei tikisi, kad mes gyvenimo kelyje susidorosime su vidinėmis problemomis. Jis tikisi „bendrauti su mūsų širdimi“ ir leisti Jo Buvimui mus pakeisti, leisti visa tam, ką mes matėme ir padarėme Jame, pakeisti mus. Bet visai nesvarbu ar mes tai padarysime ar ne, Jis vistiek juda mūsų gyvenime taip, lyg mes būtume pasikeitę savo viduje.

Jis pagaliau supranta savo problemą

Tuo metu 1 Samuelio 15 skyriuje Viešpats prašė Saulių įvykdyti pažadą duotą Mozei prieš 400 metų – išnaikinti nuo žemės veido visus amalekiečius, nors jie buvo izraelitų pusbroliai, jie kovojo prieš bėgančią tautą, jai tik palikus Egiptą. Saulius nepakluso, leisdamas žmonėms pasilaikyti geriausių dalykus, kaip grobį, ir paliko gyvą amalekiečių karalių. (Išėjimo 17: 8-16, Pradžios 36:12, Amalekas buvo Ezavo sūnus)

1 Samuelio 15:24 Saulius galiausiai išpažino savo problemą: „aš nepaklusau Viešpaties įsakymui ir tavo nurodymams, nes bijojau žmonių, ir vietoj to paklusau jų balsui“.

Jo istorija prasidėjo 9 skyriuje, kai jis buvo mažas savo akyse ir bijojo žmonių. Dabar mes esame 15 skyriuje, kai jis jau eilę metų yra karalius, bet Saulius niekada neleido Dievo Žodžiui nei Jo buvimui jį pakeisti.

Jis niekada nesigilino, neapmąstė ir neleido didžiai malonei ir gailėstingumui, kuris buvo jam duotas, jį pakeisti. Vieną dieną Viešpats atmetė jį kaip karalių, ir Samuelis dėl jo didžiai gedėjo. Jis pasiliko karaliumi, bet Viešpats judėjo greitai ir patepė pauglį Dovydą, kuris turėjo jį pakeisti.

Samuelis gedėjo Sauliaus ir tai galima palyginti su mūsų pačių nusivylimu, kai mes prarandame, kai mes prasilenkiame su Dievu arba, kai mes esame vieniši, mes susiduriame su faktais, kad mes vis dar kovojame su blogu savo įvaizdžiu. Tai yra gedėjimo priežastis, kur mes turime atgailauti ir pakeisti savo mąstymą bei tikėti tuo, ką apie mus sako Viešpats.

Kitą savaitę aš pabaigsiu apie tai, kaip leisti patepimui mus pakeisti - praktiški žingsniai. Iki tada. Laiminu!

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Psichikos ligos ir paskutiniai laikai. 8 dalis

John Fenn, 2014 m. liepos mėn. 5 d., www.SupernaturalHouseChurch.org

Sveiki,

Pastarąsias 2 savaites aš rašiau apie tai, kaip Dievas suteikia nuolatinį Šventosios Dvasios buvimą mūsų gyvenimuose, kaip Jo besąlyškos meilės ir tikslo mums įrodymą. Jo buvimas kartu su Jo rašytiniu Žodžiu ir visi kiti krikščionys mūsų gyvenime veikia kartu. Bet be tikro Jo patyrimo, Dievas tampa tik formule.

Procesas

Pasaulis ir kultūra turi daugiau svorio gyvenime nei tai, ką asmuo sužino apie Dievą tuo metu, kai jis dalyvauja vienos valandos trukmės susirinkime, sekmadienio mokykloje, ar kartą per savaitę jaunimo grupėje, bet neįgauna tikro patyrimo.

Kad Dievas padarytų tikrą pasikeitimą mūsų (arba vaiko) gyvenime, mes turime Jį patirti – ne tik žinoti apie Jį, bet patirti Jį Patį. Patyrimo metu išreiškiamas „Jo požiūris“ – tai, ką būtent mes jaučiame ir suvokėme savo širdyse, garbinimo metu, maldoje, sėdėdami JO Buvime. TAI turi mums daugiau reikšti, negu žmonės ir kultūra, kuri sugriauna, arba trukdo asmeniui pažinti Dievo meilę.

Šaunu, bet kaip?

Jėšua ką tik buvo pamaitinęs 4000 vyrų, plius moteris ir vaikus, tada Jis ir Jo mokiniai įsėdo į valtį ir išvyko į kitą ežero pusę. Kada jie atvyko į kitą krantą jie tuoj pat buvo užpulti fariziejų, kurie reikalavo ženklų iš dangaus. Bet Jėšua neatsakė, ir jie vėl įlipo į valtį ir išplaukė į ežerą.

Būnant ant vandens Jėšua liepė jiems saugotis fariziejų raugo, norėdamas pasakyti, kad nereikia būti kaip minia, kuri nuolatos reikalauja ženklų iš dangaus, bet jie galvojo, kad Jis turėjo galvoje faktą, jog jie nieko daugiau nepasiėmė tik duonos su savimi.

Kai Jėšua priminė jiems, kaip Jis pamaitino tūkstančius su 7 kepalukais, Jis paklausė: „Kaip gi jūs nesuprantate?“ Graikiškai: „Kaip gi jūs negalite sujungti to į viena?“ (Morkaus 8:1-21)

Maisto padauginimas buvo stebuklas jų gyvenime. Jis tikėjosi, kad jie tai supras, ir leis nuostabiems dalykams, kuriuos jie ką tik stebėjo, giliai nugrimzti juose ir pakeisti jų mąstymą.

Atkreipkime dėmesį, Jėšua nesakė jiems, kad Senojo Testamento žodžiai turi nugrimzti į jų širdis ir protus. Jis neliepė jiems išsitraukti užrašus ir pasitikrinti, ką Jis ar Jonas Krikštytojas anksčiau mokė. Jis tiesiog tikėjosi, kad jie apmąstys ir suvoks stebuklą, kurį Jis ką tik padarė jų gyvenime, jiems dalyvaujant. Jis prašė apsvarstyti maisto padauginimo stebuklą, kaip Jo buvimo pasireiškimą jų gyvenime tam, kad jie galėtų pakeisti savo mąstymą.

Tai nebuvo pirmas kartas, kai Jėšua padaugino maistą; tik prieš 2 skyrius berniuko priešpiečiais Jis pamaitino 5000 vyrų plius moteris ir vaikus.

Po šio stebuklo Jėšua ankstyvą rytą atėjo vandeniu į jų valtį, ir kai jie pamatė Jį artėjantį, ir vėją bei bangas nutylant, 6:51-52 sako, kad jie „...labai nustebo, nes nesuprato duonos stebuklo.“

Viešpats tikisi, kad jie „apsvarstys stebuklą“ ir „sujungs kartu“ mąstydami apie jį iš karto, kai tik taps jo liudininkai, ir leis tam patyrimui pakeisti jų mąstymą. Tai nėra vien rašytinis žodis, kuriuo mes tikime, bet Gyvas Žodis, kurį mes matome aplink mus kiekvieną dieną mūsų gyvenime, nes mes pažįstame Jį. Mes privalome pastebėti ir tikėti Jo besitęsiančiu buvimu ir nuolatos vykstančiais stebuklais mūsų gyvenime. Visa tai padės mums liautis tikėti melu, įtikins Jo besąlyginę meilę, ir atstatys mūsų emocinę sveikatą.

Todėl...

Kai mes žiūrėjome į Dovydą ir Saulių, mes matėme įvairius įvykius, kurie tęsėsi mėnesiais ir metais, ir kaip Viešpats perkeldavo juos į kitą lygį (etapą) darydamas stebuklą, suteikdamas Savo buvimo akivaizdumą jų gyvenimuose. Tarp tų stebuklų ir Savo buvimo įrodymų, Jis tikėjosi, kad jie galvos apie tai, ką Jis padarė jų gyvenimuose, ir tai pakeis jų požiūrį į save.

Dovydas parašė daug psalmių apie tuos „įrodymus“. Kai kurios buvo užrašyti tuo metu, kai jis buvo persekiojamas karaliaus Sauliaus. Viena buvo užrašyta tada, kai buvo sudegintas Ciklagas, ir jie bijojo dėl savo žmonių ir vaikų. Kita buvo užrašyta po to, kai buvo atskleista jo nuodėmė su Baršeba. Ką jūs darote, kad pažymėtumėte tuos „įrodymus“, stebuklus arba patyrimą su Viešpačiu savo kelyje? (*1Sam21:10-15/Ps34/Ps52. 1 Sam 22:1-5/Ps56. 1Sam22:35/Ps35. 1Sam24:1-8/Ps57. 1Sam 30:1-6/Ps4. 2 Sam12/51, tai tik keli pavyzdžiai)

Kai mano tėtis paliko mūsų šeimą, mano pasaulis žlugo. Tai sužlugdė ir mano gerą savęs įvaizdį, nes kaip daugelis vaikų, mes kaltinome save dėl tėčio ir mamos skyrybų. Aš galvojau, kad aš apvyliau jį neatlikdamas savo pareigų, nesutikdamas jį su meile ir entuziazmu kiekvieną kartą, kai jis grįždavo namo iš darbo, ir t.t.

Nuo 12 iki 16 metų aš palikau visas savo veiklas arba netęsiau jų labai ilgą laiką. Aš neišlaikiau savo pirmo semestro algebros egzamino, visi mano pasiekimai smuko. Aš niekuo nesirūpinau, ir niekas manęs nedomino, aš nesirūpinau savimi. Aš pradėjau ir atsiskyriau nuo berniukų skautų. Pradėjau ir mečiau nardymo pamokas. Pradėjau ir mečiau skraidymo pamokas. Sąrašą gailima tęsti. Aš būčiau metęs ir mokyklą, jeigu mama būtų man leidusi, nes iš tiesų man tai visai nerūpėjo.

Mano draugė Džeini, kuri draugavo su Barbara ir manimi, atvedė mane pas Viešpatį; ji papasakojo man apie Jį vokiečių klasėje, po to aš atvedžiau Barbarą pas Viešpatį, ir tada aš prisilšiejau prie Tėvo. Aš galėjau jausti pasikeitimą viduje, naują entuziazmą, kažkokį gyvybės, energijos ar meilės antplūdį – visa tai buvo nauja, bet aš buvau keičiamas.

Kurk istoriją su Dievu

Mano gyvenimas buvo tikras gyvenimas. Mano tėtis tikrai pasitraukė. Man iš tiesų niekas nerūpėjo. Tai buvo realu ir tai buvo viduje, giliai manyje. Dabar staiga Jis atsirado tenai, sakdamas man Savo Žodyje, kad Jis myli mane ir turi tikslą mano gyvenimui. Bet man vis dar buvo sunku patikėti Juo, nes aš nemačiau jokio plano ar tikslo akivaizdumo. Aš tikėjausi didelio blyksnio, kad staiga mano vidinis sužeidimas būtų išgydytas. Ne!

Mano gyvenime buvo maži „įrodymai“, patyrimai, išgydymai ir stebuklai; aš mačiau, kad sutapimai buvo daugiau nei atsitiktinumas, pojūčiai kuriuos turėjau giliai savo dvasioje, vienas po kito kūrė Dievo istoriją manyje, ir pamažu aš pradėjau tikėti Jo nuomone apie save, leisdamas pasitraukti tam, ką aš pats apie save galvojau.

Prisimenu, aš vieną dieną pasakiau Tėvui: „Tėve, aš nenoriu būti nedėkingas, bet ar tai jau viskas? Aš turėjau galvoje atgimimą iš naujo ir turėti Tave savyje tai turėtų būti daugiau... galingiau... ir aš negaliu paneigti, kad yra kažkas manyje, kuris sako, kad yra daugiau... ar ne taip? (aš iš tiesų meldžiausi dėl to, tuo metu bijodamas kaip niekada, klausdamas Tėvo ar tai jau viskas!)

Tada Džeinė bei jos draugas (ir būsimas vyras) papasakojo Barbarai ir man apie krikštą Šventąja Dvasia. Kai mes tai priėmėme, visas mūsų pasaulis pasikeitė. Žodis tapo gyvu. Tas neaiškus suvokimas apie Jį viduje tapo visa apimančiu buvimu, taip kad visada dieną ir naktį aš galėjau nukreipti savo dėmesį į savo dvasią ir jausti Jį tenai – šis procesas truko visus mano baigiamuosius metus mokykloje.

Blogas savęs vertinimas tiesiog ištirpo Jo buvimo akivaizdumo šviesoje. Aš svarsčiau, kad negaliu būti toks blogas, jei Jėzus numirė už mane. Aš negaliu būti toks blogas, nes Jis įdėjo

Savo Dvasią į mane... ir ta realybė sujungta su rašytiniu Žodžiu, ir su įvairiais stebuklais bei akivaizdžiu Jo veikimu mano gyvenime, išvedė mane iš emocinio bei galimo protinio susirgimo.

Tai procesas, bet mes privalome „suprasti duonos stebuklą“ mūsų pačių gyvenime, kaip Jo meilės įrodymą, Jo pasiekiantį Buvimą ir dalyvavimą mūsų gyvenime, ir tada mes pradedame tikėti Juo daugiau negu tuo, ką mes patys tikime apie save.

Šiais paskutiniaisiais laikais žmonės tampa vis daugiau ir daugiau nesveiki emociškai ir protiškai. Kiek kartų jūs svarstėte, ką gi jūs darytumėte be Jėzaus savo gyvenime? Emocijų ir proto sveikatos palaikymo bei atstatymo kelias mus visada ves į tą besąlyginę meilę, nukreips ir sugrąžins ten visas mūsų mintis. Jis investavo į mus ateinantiems amžiams... nuostabi malonė!

Tai serijos pabaiga, bet kita serija susijusi su šia tema...laiminu!

John Fenn

www.SupernaturalHouseChurch.org

Neužmirškite rašyti man asmeninius e-laiškus šiuo adresu: cwowi@aol.com